

Libris
Breath of Scandal
Sandra Brown

Copyright © 1991 Sandra Brown

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency,
Inc. și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite de Warner
Books, Inc., New York

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Scandalul
Sandra Brown

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Scandalul / Sandra Brown;
trad.: Laura Berteanu - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3081-0

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SANDRA BROWN

Scandalul

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

LITERA®
2018

prolog

New York, 1990

Se întorcea la Palmetto.

Jade Sperry stătea la fereastra biroului ei. Despărți un pic jaluzelele și privi douăzeci de etaje mai jos, la traficul ce șerpuia prin Lincoln Center. Un vânt rece biciuia pe la colțurile străzilor, unde autobuze nerăbdătoare râgâiau noxe în aerul poluat. Taxiuri ce semănau cu niște cărăbuși galbeni și agitați zoreau de pe o bandă congestionată pe alta. Pietonii nu se opreau nici o clipă din mersul lor rapid, strângând bine în mână gențile și servietele.

Fusese o luptă pentru Jade să se adapteze acestei mișcări constante, atunci când se mutase în New York. La început, intersecțiile se dovediseră riscante. Nu trăise nicicând o experiență mai înfricoșătoare decât să stea pe refugiul din mijlocul unui bulevard aglomerat din centrul Manhattanului, întrebându-se ce o s-o doboare mai întâi – un taxi amenințător, un ditamai autobuzul sau hoardele de oameni care o împingeau de la spate, pierzându-și răbdarea cu provinciala care se mișca la fel de agale pe cât vorbea.

Cum făcea în cazul oricărei provocări, Jade băgase bărbia în piept și se lansase în atac. Nu se mișca la fel de repede, nu auzea instantaneu și nu vorbea cu aceeași viteză ca oamenii de aici, dar nu era intimidată de ei – doar diferită. Nu fusese învățată să dea zor. Jade crescuse într-un mediu în care cea mai agitată ființă într-o zi de vară era poate o libelulă care țopăia pe oglinda apei din mlaștină.

Când ajunsese la New York, era deja obișnuită cu munca grea și cu sacrificiul. Așa că se adaptase și supraviețuise,

pentru că mândria era la fel de caracteristică pentru o fată din South Carolina ca și accentul.

Astăzi, culegea roadele. Miile de ore de planuri, de complotări, de muncă asiduă fuseseră în sfârșit recompensate. Nimeni nu ar fi putut ghici câți ani și câte lacrimi investise în întoarcerea în orașul ei natal.

Se întorcea la Palmetto.

Erau acolo niște oameni care aveau de dat socoteală, iar Jade urma să se asigure că așa o să se întâmple. Revanșa la care visase era aproape. Și Jade avea acum puterea de a face lucrurile să se întâmple.

Continua să privească pe fereastră, dar nu înregistra decât puțin din scena stradală de dedesubt. Vedeau mai degrabă iarba înaltă legănându-se în bătaia brizei pe mlaștinile de lângă coastă. Simțea mirosul înțepător de aer sărat și pe cel îmbătător de magnolie. Simțea gustul mâncării de țară. Zgârie-norilor le luau locul pinii înalți. Bulevardele largi deveneau canale ce curgeau leneș. Își aminti cum era să respiri un aer atât de greu și de dens, încât nici măcar nu mișca mușchiul spaniol, pleoștit și cenușiu, care atârna de ramurile stejarilor bătrâni de sute de ani.

Se întorcea la Palmetto.

Și, când o să ajungă acolo, o să se dezlănțuie iadul.

capitolul 1

Palmetto, South Carolina, 1976

- Pe dracu'!

- Jur pe Dumnezeu!

- Ești un mincinos, Patchett.

- Cum e, Lamar? Mint sau nu? O curvă bună poate sau nu să-ți pună un prezervativ numai cu gura?

Lamar Griffith își privi pe rând cei doi prieteni, Hutch Jolly și Neal Patchett, cu o expresie chinuită.

- Nu știi, Neal. Poate?

- De ce mă obolesc să te-treb pe tine, pufni Neal. Tu n-ai fost niciodată cu o târfă.

- Și tu ai fost? i-o întoarse Hutch, cu un hohot prostesc.

- Da, am fost. De multe ori.

Cei trei elevi de clasa a douăsprezecea ocupau un separeu în restaurantul local, Dairy Barn. Hutch și Lamar împărțeau una din băncuțele îmbrăcate în vinil. Neal era tolănit pe a doua, de cealaltă parte a mesei de plastic și aluminiu.

- Nu cred nici un cuvânt, spuse Hutch.

- M-a dus babacu'.

Lamar făcu o strâmbătură dezgustată.

- Și nu ți-a fost rușine?

- Pe toți dracii, nu!

Hutch îl privi disprețuitor pe Lamar.

- Minte, prostule!

Întorcându-se spre Neal, întrebă:

- Și unde-i bordelul ăsta?

Neal își verifică reflexia în geamul din capătul separeului. Chipul lui frumos îl privea din oglindă. Câteva fire de păr blond-închis, doar atâtea cât trebuia,

îi cădeau pe frunte, deasupra ochilor verzi și sexy. Jacheta liceului, grenă cu alb, arăta foarte bine și îi atârna neglijent pe umeri.

- N-am spus că m-a dus la un bordel. Am spus că m-a dus la o târfă.

Hutch Jolly nu era la fel de chipeș ca prietenul său Neal. Era un băiat mare și greoi, cu umeri lați și osoși și păr roșu aprins. Urechile clăpăuge îi ieșeau în evidență de-o parte și de cealaltă a capului. Aplecându-se mai aproape, își linse buzele cărnoase. Vorbi cu voce înceată, conspirativă.

- Vrei să spui că avem o curvă aici, în oraș? Cine e? Cum o cheamă? Unde stă?

Neal le zâmbi leneș prietenilor săi.

- Credeți că v-aș destăinui un asemenea secret? Sigur, ca să vă duceți repede să dați buzna peste ea și să vă faceți de râs. Mi-ar fi rușine să spun că vă cunosc.

Îi făcu semn chelneriței și mai comandă încă un rând de Cherry Coke. După ce fata le aduse sucurile de la dozator, Neal scoase pe furis o sticlă plată, de metal, din buzunarul jachetei și-și turnă o doză zdravănă în pahar, înainte să le-o ofere celorlalți. Hutch se servi și el cu whisky, dar Lamar refuză.

- Nu, mulțumesc. Am băut destul.

- Puișorul lu' mama! zise Hutch, lovindu-l cu cotul în stomac.

Neal băgă sticla înapoi în buzunarul din interiorul hainei.

- Babacu' zice că sunt două chestii de care un bărbat nu se satură niciodată: de whisky și de femei.

- Amin!

Hutch era întotdeauna de acord cu orice spunea Neal.

- Nu ești de aceeași părere, Lamar? îl îmboldi Neal.

Băiatul brunet ridică din umeri.

- Sigur.

Încruntându-se nemulțumit, Neal se trânti pe spătarul banchetei.

- Începi să devii mult prea serios, Lamar. Dacă nu poți să ții pasul, va trebui să te lăsăm în urmă.

Ochii căprui-închis ai lui Lamar se umplură de îngrijorare.

- Cum adică să țin pasul?

- Adică să faci pe nebunul. Adică să ți-o tragi. Adică să te-mbeți.

- Mămica nu-i dă voie să facă lucruri de-astea rele!

Cu gesturi exagerat de feminine, Hutch își strânse mâinile sub bărbie și dădu galeș din gene. Vorbea în falsetto și era de-a dreptul ridicol.

Lamar luă foarte în serios împunsătura.

- Mi-am vărsat mațele la fel ca voi vinerea trecută! exclamă el. Și nu am furat pepenii ăia, așa cum mi-ai spus, Neal? Și nu eu am adus pulverizatorul de vopsea cu care am mângălit cu graffiti zidul poștei?

Hutch și Neal râseră de vehemența lui. Neal se întinse peste masă și îl bătu pe Lamar pe obraz.

- Te-ai descurcat foarte bine, Lamar. Foarte bine.

Nereușind să mai păstreze mina serioasă, izbucni din nou în râs.

Hutch râdea și el atât de tare, că i se zgâlțâiau umerii osoși.

- Ai vomitat mai rău ca noi doi la un loc, Lamar. Ce-a zis mămica de mahmureala pe care ai avut-o ieri-dimineată?

- Nu a știut că mă simțeam rău. Am stat în pat.

Erau plictisiți. Serile de duminică erau întotdeauna plictisitoare. Fetele rele se recuperau după isprăvile de sâmbătă noaptea și nu voiau să fie deranjate. Fetele cumiți se duceau la biserică. Nu existau evenimente sportive programate duminică. Și nu avuseseră chef de pescuit în seara aceea.

Așa că Neal, întotdeauna liderul și strategul, îi luase pe ceilalți doi în mașina lui sport și bătuseră astfel străzile din Palmetto, căutând ceva de făcut care să-i distreze.

Dar, după ce străbătuseră de câteva ori strada principală dintr-un capăt în altul, nu găsiseră nici un fel de acțiune în oraș.

- Vreți să mergem la Walmart să căscăm gura? sugerase Lamar.

Ceilalți doi răspuseseră la unison:

- Nu.

- Știu! spusese Neal, cu o bruscă inspirație. Să mergem la una dintre bisericile alea de negri. Asta-i întotdeauna tare.

- A-a, spusese Hutch, scuturând cu putere din cap. Tata a zis că mă jupoaie de viu dacă mă prinde că mai fac asta. Ultima oară când am fost acolo, aproape c-am pornit o bătaie de proporții.

Tatăl lui Hutch, Fritz, era șeriful din zonă. Fritz Jolly fusese în numeroase ocazii conștiința băieților.

În lipsă de altceva, se duseseră la Dairy Barn, sperând să se întâmple ceva pe acolo. Atât timp cât comandau mereu ceva și se purtau frumos, managerul nu-i dădea afară. Firește, ar fi avut de dat socoteală și nu glumă, dacă Neal era prins cu sticla de whisky ascunsă în haină.

Tatăl lui, Ivan, îi spusese înainte să iasă din casă să nu ia bere cu el.

- De ce? îl întrebase Neal.

- Pentru că m-a sunat Fritz ieri-dimineață. Era al dracului de nervos. Zicea că Hutch a venit acasă mort de beat vineri seară și că de la tine luase berea. Spune că băiatul șerifului nu poate să hălăduiască de nebun prin oraș, făcând ca toate animalele. Și Dora Jolly era foarte supărată. I-am spus c-o să mă ocup.

- Și?

- Și mă ocup! bubuise Ivan. Fără bere în seara asta!

- Dumnezeu!

Neal ieșise din casă trântind ușa în urma lui. Odată intrat în mașină, răsese și se bătuse peste buzunarul hainei, în care ascunsese sticla de argint plină cu bourbon din cel mai scump. Ivan n-avea să-i simtă lipsa.

Totuși, euforia de a-și fi dus de nas tatăl se risipi în cele din urmă. Hutch își devora acum cel de-al doilea sendviș. Manierele lui la masă îl dezgustau pe Neal. Mânca de fiecare dată de parcă ar fi fost ultima lui masă, cu mușcături uriașe, înghițind cu zgomot, fără să se obosească să întrerupă conversația în timp ce mesteca.

Lamar era, ca întotdeauna un laș enervant, lipsit de coloană vertebrală. Era o prezență de lungă durată a cărei companie Neal o tolera numai datorită culpabilității lui Lamar. Era amuzant să aibă la îndemână un fraier care să fie ținta tuturor ironiilor și abuzurilor verbale și care să încaseze toate loviturile. Lamar era băiat de gașcă și arăta mai bine decât mulți, însă singurul rol pe care îl avea pe lângă Neal era să fie calul lui de bătaie.

În seara asta, era la fel de posac și de agitat ca întotdeauna. Ori de câte ori i se adresa cineva, sărea ca ars. Neal presupunea că atitudinea asta mereu speriată a lui Lamar venea de la faptul că locuia cu mama lui. Cotoroața aia era suficient de rea cât să bage frica în oricine.

Myrajane Griffith se credea superioară oricui pentru că fusese o Cowan. La un moment dat, familia Cowan fusese cel mai mare producător de bumbac din Savannah și Charleston. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă ca să-și mai amintească cineva. Familia Cowan trecuse prin vremuri grele. Cei mai mulți dintre ei muriseră. Vechea casă de pe plantație de lângă coastă mai era încă în picioare, dar fusese de mult închisă și lăsată de izbeliște.

Totuși, Myrajane se agăța de numele ei de fată ca un purcel de lapte de țâța scroafei.

Era angajată la uzina Patchett Soybean, ca mai toată lumea din trei ținuturi învecinate. Muncea cot la cot cu negrii și cu alți oameni pe care, în alte vremuri, nu ar fi dat nici un scuipat. Își terorizase bărbatul până când amărâțul murise. Când Ivan văzuse trupul tatălui lui Lamar în coșciug, comentase că îl vedea pentru prima oară zâmbind, după ani întregi.

„Dumnezeule!“ își zise Neal. Nu era de mirare că Lamar era tot timpul agitat, când trăia cu scorpia aia.

Neal se bucura că mama lui murise când el fusese foarte mic. Mai multe dădace, majoritatea negrese de prin zonă, îl crescuseră pe rând, până când se făcuse prea mare ca să fie bătut la fund și începuse să lovească la rândul lui. Mama lui, Rebecca Flory Patchett, fusese blondă și palidă și cea mai proastă partidă la pat pe care o avusese Ivan vreodată, cel puțin asta îi spusese lui Neal, când băiatul îl întrebase despre mama lui.

- Rebecca era drăgălașă și frumușică, dar, când mă culcam cu ea, aveam senzația că mi-o trag cu un țurțure. Totuși, mi-a dat ce voiam.

Aici, Ivan îl lovise ușor cu pumnul în maxilar.

- Un fiu.

Neal era de părere că era suficient de rău să aibă un părinte căruia să-i dea socoteală, deși Ivan era indulgent și, de cele mai multe ori, se făcea că nu vede atunci când făcea vreo dandana. Ivan îi achita lui Neal amenziile pentru viteză și acoperea costurile atunci când distrugea sau șterpelea câte ceva de prin magazine.

- Pentru Dumnezeu, știi cine este taică-meu? îi strigase Neal vânzătorului care îl prinsese furând dintr-un magazin.

Șeriful Fritz Jolly îl chemase pe Ivan la fața locului, ca să calmeze situația. Neal plecase din magazin cu hanterul de vânatoare pe care încercase să-l fure și cu un zâmbet superior care îl înfuriase la culme pe vânzătorul frustrat.

Ceva mai târziu, omul își găsisse mașina cu toate cele patru cauciucuri tăiate.

Neal și-ar fi dorit să aibă și în seara aceea ceva la fel de amuzant de făcut.

- S-a terminat slujba.

Comentariul lui Lamar îl smulse pe Neal din reverie.

Un grup de tineri intră în Dairy Barn. Neal hotărî pe dată că băieții erau cu toții neinteresanți, niște bisericuși care nu erau vrednici de atenția lui. Dar sfredeli din

priviri fiecare față în parte. Numai atâta și făcea minuni pentru orgoliul unei fete și o făcea să viseze frumos în acea seară.

În pus, nu strica niciodată să pregătești terenul pentru viitor. Poate că, într-o seară, avea să fie suficient de disperat cât să-și dorească compania uneia dintre aceste fete. Dacă și când o suna, fata avea să-și aducă aminte cum o privise cu ochii încărcăți de dorință. Se lăudase cândva că putea transforma o soprană din corul bisericii într-o curvă în numai cinci minute. Și nu era o laudă deșartă.

- Bună, Neal. Bună, Lamar. Bună, Hutch.

Donna Dee Monroe se opri lângă separeul lor. Din obișnuință, ochii lui Neal coborâră pe trupul ei, apoi urcară din nou.

- Bună, Donna Dee. Te-ai mântuit în seara asta?

- Eu m-am mântuit de mult. Dar sunt sigură că tu o să arzi în iad, Neal Patchett.

Neal râse.

- Pe toți dracii, așa este. Și aștept cu nerăbdare fiecare secundă care mă va duce acolo. Bună, Florene.

Una dintre fetele care erau cu Donna Dee fusese la balul de Sf. Valentin organizat la club cu câteva săptămâni în urmă. Neal nu prea avusese de unde alege în seara aia, așa că filtrase cu ea, deși, în mod normal, nici măcar n-ar fi observat-o. Dansase cu ea până când începuse să se topească - la propriu. O dusese afară și îi ridicase fusta, dar, tocmai când lucrurile începuseră să devină interesante, taică-său venise s-o caute.

Acum Neal își coborî pleoapele și, cu voce joasă și răgușită, o întrebă:

- Ai avut multe păcate de mărturisit în seara asta, Florene? Ai avut gânduri necurate în ultima vreme?

Fata roși până în albul ochilor, mormăi ceva de neînțeles și se grăbi să prindă din urmă grupul de tineri cu care intrase în local.

Donna Dee mai rămase. Era o fată îndrăzneată cu ochi aproape negri, sclipitori, și o minte ageră, uneori murdară.

Din păcate, nu prea avea ce să arate. Părul îi era drept și rar. Îl purta cu cărare pe mijloc, nu pentru că îi plăcea așa, ci pentru că era singurul fel în care îl putea așeza. Din profil, nările păreau să i se întâlnească cu buza de sus. Dinții de sus îi veneau peste cei de jos, iar asta, împreună cu ochii mijiiți, o făceau să semene cu un șobolan prietenos. Era amoretată de Hutch, dar, ca de obicei, prietenul lui o ignora.

- Uite cine-a venit! spuse acesta, atrăgându-i atenția lui Neal spre parcare pe care o puteau vedea pe fereastră. Președintele consiliului de elevi, prietenul tuturor!

Îl urmăriră pe Gary Parker parcând pe unul dintre locuri. Prietena lui, Jade Sperry, era pe scaunul din față, lângă el.

- Da, și e și frumoasa liceului cu el!

Neal îi aruncă lui Lamar o privire otrăvită, nereușind să-și dea seama dacă Lamar îl lua peste picior cu această remarcă. Cu siguranță, nu! Păstrase secret față de toată lumea interesul lui față de Jade Sperry.

- Mașina aia a lui e o rablă! comentă Hutch, fără să se adreseze cuiva anume.

- Nu pare s-o deranjeze pe Jade, zise Lamar.

- Sigur că nu, boule! spuse Donna Dee. E îndrăgostită de el. Nu contează pentru ea că e sărac precum Iov. Mă duc să-i salut. Ne vedem mai târziu!

Neal privi încrunțat pe fereastră, urmărindu-i pe Gary și Jade. Probabil că Gary spusese ceva amuzant, pentru că Jade râse și se aplecă spre el, frecându-și tâmpla de bărbia lui.

- Frate, ce bună e! gemu Hutch. Iar el e un idiot. Ce-o vedea la el?

- O atrage mintea lui, spuse Lamar.

- Sau poate e impresionată de altă chestie care e mare la el, glumi Hutch.

Lamar râse. Neal păstră o tăcere stoică. Fără să se miște, fără ca în ochi să i se citească vreo emoție, îl privi pe Gary sărutându-i buzele lui Jade, apoi deschizând portiera și coborând din mașină. Fusese un sărut scurt și cast. Neal se întrebă, nu pentru prima oară, dacă fata fusese vreodată sărutată de cineva care să știe ce face - de cineva ca el.

Jade era, în mod indiscutabil, cea mai frumoasă fată din Liceul Palmetto. Fata cea mai frumoasă ar fi trebuit să fie a lui Neal Patchett, la fel ca hainele cele mai frumoase și mașina cea mai bună. Taică-său era cel mai bogat și cel mai puternic om din ținut. Numai asta și îl îndreptătea să aibă orice-și dorea. Dar se pare că nimeni nu o informase pe Jade Sperry de acest lucru.

Oricât de mare ar fi fost IQ-ul lui Gary, Neal nu înțelegea în ruptul capului cum putea Jade să prefere un țăran sărăntoc când îl putea avea pe el. Nu numai că manifesta o pronunțată lipsă de interes, dar Neal avea impresia că se simțea chiar dezgustată de el. Cu un inexplicabil snobism inversat, ea îl considera pe el sub nivelul ei. Oh, era întotdeauna politicoasă - Jade era drăguță cu toată lumea. Dar, dincolo de fațada amabilă, Neal detecta o atitudine disprețuitoare care îl rodea.

Poate că nu știa ce pierde. Poate că nu-și dăduse seama că se mulțumea cu puțin, când putea avea ce era mai bun. Poate că era timpul să afle.

- Haideți! spuse Neal dintr-odată, strecurându-se afară din separeu.

Aruncă pe masă suficienți bani cât să acopere costul sucurilor și al burgerilor lui Hutch, apoi porni cu pas legănat spre ușă.

Afară, se îndreptă spre fereastra la care clienții comandau mâncarea la pachet. Nu trebuia să-i întrebe pe Hutch și pe Lamar dacă aveau chef să vină cu el. O porniseră repede în urma lui, după cum știuse c-o să facă.

Donna Dee deschise portiera mașinii lui Gary Parker și urcă lângă Jade.

- Nu știam că vii aici, spuse Jade. Puteai să vii cu noi, de la biserică.

- Ca să fiu a cincea roată la căruță? Nu, mersi.

Nu se simțea nici o urmă de ranchiună în vocea Donnei Dee. Cele două fete fuseseră nedespărțite încă din prima zi de grădiniță. Deși oricine le vedea își dădea seama din prima clipă că Jade o eclipsa puternic pe cealaltă față, Donna Dee nu simțise niciodată vreo urmă de invidie față de prietena ei mai frumoasă și mai deșteaptă.

- Cum ți s-a părut predica din seara asta? întrebă Donna Dee. Ai simțit respirația Domnului în ceafă ori de câte ori pastorul a spus cuvântul *desfrânare*?

Jade se simțise stânjenită de subiectul prediciei, dar răspunse sec:

- Nu am motive să mă simt vinovată.

- Încă, zise Donna Dee.

Jade scoase o exclamație de consternare.

- Știam că n-ar fi trebuit să-ți spun niciodată că eu și Gary am discutat despre asta.

- Oh, pentru Dumnezeu! exclamă Donna Dee. Sunteți împreună de trei ani. Toată lumea crede că ați făcut-o deja de un milion de ori.

Jade își mușcă buza.

- Inclusiv mama. Ne-am certat înainte să vină Gary să mă ia.

- Și?

Donna Dee împrumută un ruj din poșeta lui Jade și se dădu pe buze.

- Voi două vă certați mereu. Nu-mi place s-o spun, Jade, dar maică-ta e o zgrițuroaică.

- Nu înțelege că îl iubesc pe Gary.

- Ba sigur că-nțelege. Asta-i problema. Nu vrea să-l iubești. Crede că ai putea face o partidă mai bună.

- Nu există altă partidă mai bună.

- Știi la ce mă refer, spuse Donna Dee, continuând să scoțocească prin poșeta lui Jade. I-ar plăcea să te vadă cu cineva bogat, cu influență... Știi tu, cu cineva ca Neal.

Jade se cutremură, dezgustată.

- N-o să se ntâmple.

- Chiar crezi că a pipăit-o pe Florene la balul de Sf. Valentin? Sau doar s-a lăudat ea? Îi place să se dea mare gratuit.

- Nu cred că faptul că te-a pipăit Neal Patchett e ceva cu care să te lauzi.

- Ei bine, tu ești o excepție.

- Slavă Cerului!

- Neal arată bine, observă Donna Dee.

- Nu pot să-l sufăr. Uită-te la el acum! Se crede mare șmecher!

Cele două fete priviră cum Neal și prietenii lui îl înghesuiau pe Gary, care aștepta la rând să dea comanda. Neal îl lovi de câteva ori cu pumnul în umăr pe Gary și, când acesta îi spuse să înceteze, luă o poziție de box.

- E atât de enervant! exclamă Jade, strâmbându-se.

- Da. Aș vrea ca Hutch să nu se țină atâta după el.

Nu era nici un secret că Donna Dee era îndrăgostită nebunește de Hutch Jolly. Își puna inima pe tavă.

În sinea ei, Jade era de părere că Hutch arăta și se comporta ca un dobitoc, dar nu-și exprimase niciodată părerea, de teamă să nu o jignească pe Donna Dee.

Și nici nu-i spusese prietenei ei de câte ori Hutch o sunase ca să o invite la o întâlnire. Refuzase toate invitațiile, invocându-l pe Gary. Dar, chiar dacă nu ar fi avut un prieten stabil, nu ar fi ieșit niciodată cu Hutch, pentru că asta ar fi distrus-o pe Donna Dee.

- Nu-ți place Hutch, nu-i așa, Jade? o întrebă acum Donna Dee.

- Ba da, îmi place.

De fapt, Hutch o făcea să se simtă inconfortabil. Făceau trigonometria împreună și îl surprindea adesea holbându-se la ea. Și atunci Hutch roșea ca sfecla sub pistrii și aborda un aer arogant ca să-și ascundă jena.

- Ce nu-ți place la el?

Tonul Donnei Dee avea o notă defensivă.

- N-are nimic. Sincer. Atâta doar că nu-mi place cu cine-și pierde vremea.

- Crezi că o să mă invite la balul de absolvire, Jade?
O să mor dacă nu mă invită.

- N-o să mori, spuse Jade plictisită.

Donna Dee păru atât de dezamăgită de lipsa ei de compasiune, încât Jade se grăbi să schimbe tonul.

- Îmi pare rău, Donna Dee. Sper să te invite Hutch. Sincer, chiar sper.

Balul de absolvire, care urma să aibă loc în mai, deja i se părea lui Jade un eveniment comun și pueril. Nu vedea în el decât încă o amânare a momentului în care ea și Gary aveau să-și poată vedea de viețile lor. Cu siguranță nu considera că era un eveniment pentru care să te agiți peste măsură, dar poate că asta era și din cauză că ea avea deja un partener sigur în Gary. Spre deosebire de Donna Dee, ea nu trebuia să-și facă griji, să se gândească cu groază la rușinea de a nu avea un partener în acea noapte de pomină.

- Nu văd pe cine altcineva ar putea să invite Hutch, nu? întrebă Donna Dee, îngrijorată.

- Sigur.

Jade se uită la ceasul de la mână.

- De ce durează atât de mult? Trebuie să ajung acasă până la zece, altfel iar începe mama.

- Și trebuie să vă rămână ceva timp și pentru parcare, ha?

Donna Dee își privi visătoare prietena și șopti:

- Când te sărută Gary, ia spune, simți că o să mori?

- Da, răspunse Jade, tremurând ușor. Și asta din cauză că trebuie să ne oprim.

- Nu trebuie.

Sprâncenele subțiri și negre ale lui Jade se împreunară într-o încruntare.

- Dacă eu și Gary ne iubim, cum ar putea fi rău, Donna Dee?

- N-am zis eu că-i rău.

- Dar așa zice pastorul. Și Biblia la fel. Și mama. Toată lumea.

- Toată lumea spune că desfrânarea...

- Nu folosi cuvântul ăsta. E atât de urât.

- Tu cum i-ai spune atunci?

- Să faci dragoste.

Donna Dee ridică din umeri.

- Același lucru. În orice caz, toată lumea zice că-i un păcat să faci dragoste când nu ești căsătorit, dar chiar crede cineva treaba asta?

Donna Dee își scutură părul drept și negru.

- Nu prea cred. Cred că toată lumea în afară de noi păcătuiește de mama focului și se distrează pe cinste. Dacă-ai avea ocazia, eu aș face-o.

- Serios? întrebă Jade, dorindu-și susținerea prietenei ei.

- Dacă mi-ar cere-o Hutch, poți fi sigură că da.

Jade se uită la Gary prin parbrizul mașinii și simți un val cald de plăcere, amestecat cu neliniște.

- Poate că nu-i păcat. Poate că e timpul ca eu și Gary să nu mai plecăm atâta urechea la ce spune pastorul și să ne ascultăm instinctele. Of, pur și simplu nu știu! gemu ea. Am vorbit până am despicat firu-n paișpe, dar, când terminăm, suntem chiar mai frustrați decât înainte.

- Of, zău așa! mormăi Donna Dee. Eu mă întorc înapoi. Pa!

- Stai, Donna Dee! spuse Jade, prinzând-o de mâncă. Te-ai supărat?

- Nu.

- Pari supărată.

- Păi, zău așa, Jade, ce n-aș da eu să am problemele tale! Ce n-aș da să am părul tău negru, cu onduleuri naturale, și tenul tău impecabil! Ce n-aș da să am un iubit care să saliveze după corpul meu, dar să mă și respecte! Ce n-aș da să am un creier ca un computer și bursă completă pentru facultate!

- Nu am primit încă bursa, spuse Jade, încercând să minimalizeze complimentele indirecte ale Donnei Dee.

- Oh, dar o s-o primești. E doar o chestiune de timp. Totul iese întotdeauna bine pentru tine, Jade. De-asta mă enervează la culme să te aud cum te vaiți. Ce motive